

tiske erklæringer om støtte til energisamarbejdet. Vi håber, at det vil blive fulgt op af endnu flere konkrete initiativer.

SF deler den store bekymring over det stigende fremmedhad, som opleves i Norden og i resten af Europa. Bekæmpelse af fremmedfjendtlighed må efter vores opfattelse have høj prioritet i det nordiske samarbejde. Derfor håber vi, at de initiativer, der er sat i værk i nordisk regi, kan bidrage til større tolerance og mindre fremmedhad.

I forhold til EU-samarbejdet bør de nordiske lande i højere grad have en tættere koordinering og diskussioner af de initiativer, der kommer fra EU. På mange områder har de nordiske lande sammenfaldende interesser, hvor det vil være hensigtsmæssigt at alliere sig med hinanden. Det gælder f.eks. på områder som miljø-, energi- og forbrugerpolitik. Erfaringerne viser jo, at det er nemmere at påvirke beslutningsprocessen i EU, hvis vi står sammen med de øvrige lande i Norden.

Norden bør tidligere diskutere nye initiativer, som kommer fra EU-maskineriet. Ligeledes bør de nordiske lande i det mindste være bevidste om, hvordan de hver især har tænkt sig at implementere EF-direktiver i lovgivningen, så man i hvert fald ikke ved en misforståelse kommer til at vælge helt forskellige løsninger. Samtidig finder vi, at det er vigtigt, at de forskelligheder, som i dag findes i Norden, fortsat skal bestå.

Den nordiske identitet kommer ikke af regler og lovgivning, men findes på et helt andet plan. Den europæiske identitet forsøger man at opnå gennem harmoniseringer og forandringerne, som kommer oppefra. Det har aldrig været det nordiske samarbejdes udgangspunkt, som i stedet er helt afhængigt af folkelig støtte. Og selv om det nordiske samarbejde i dag ikke fungerer, som det skal, findes den folkelige forankring stadig, og de almindelige nordboeres samarbejde på alle niveauer fungerer stadig væk udmærket.

Aase D. Madsen (DF):

Dansk Folkeparti vil også gerne takke ministeren for redegørelsen, som i sagens natur beskæftiger sig meget med et tilbageblik på det år, hvor Danmark har haft formandskabet i Nordisk Ministerråd.

Jeg har set lidt på opfølgningen af de såkaldte rekommandationer, som blev vedtaget på Nordisk Råds session i Stockholm i 1999.

Jeg har meget svært ved at se, at f.eks. et styrket samarbejde om mobning vil kunne gavne de nationale bestræbelser i de nordiske lande i forbindelse med at mindske mobning og vold blandt unge. Men jeg ser også, at Europa-Kommissionen arbejder på at udforme en ungdomspolitik, som skal inddrages i det nordiske ungdomsarbejde. Så det skal der nok komme en masse møder og fine pjecer ud af og samtidig en EU-harmoniseret ungdomspolitik – ad åre.

Dansk Folkeparti havde meget hellere set, at de nordiske lande helt konkret kunne blive enige om f.eks. at nedsætte den kriminelle lavalder. De utrolig mange voldelige andengenerationsindvandrere tegner sig desværre for en sørgelig statistisk rekord i forhold til de danske ungdomsbander med hensyn til ungdomskriminalitet og vold.

Vi skal have en mulighed for at gribe meget kraftigt ind, da den kriminelle løbebane starter tidligere og tidligere.

I debatten om nedsættelse af den kriminelle lavalder i Danmark henviser politikerne her i Danmark ofte til, at vi skal følge de andre nordiske lande på dette område, men det er måske bare en afværgedagsorden, hvor henvisningen til de andre lande måske bruges til at undgå at gøre noget effektivt her i Danmark.

I ministerens redegørelse indgår i øvrigt punktet: Bekæmpelse af fremmedfjendtlighed i Norden. Hvad lægger ministeren egentlig i ordet fremmedfjendtlighed, når der lige ses bort fra de dybt asociale og fuldstændig vanvittige nynazisters fremfærd?

Det bør i øvrigt pålægges den ekspertgruppe, som de nordiske justitsministre har nedsat til bekæmpelse af racistisk og nazistisk motiveret kriminalitet, at sætte fokus på det stadigt stigende antal af racistisk motiverede voldtægter, som ganske unge danske piger udsættes for, ligesom muslimernes racistisk motiverede trusler mod de danske jøder også må analyseres og vurderes.

I noget af det materiale, vi har fået tilsendt, faldt jeg over en artikel med overskriften: »I Norden leder man forgæves efter Norden«. Det er måske sat lidt hårdt op, men Dansk Folkeparti frygter, at Nordisk Råd er ved at udvikle sig til en slags blindtarm eller et vedhæng til Den Europæiske Union, hvor de nordiske lande skal til at tale med én stemme.

Det er store perspektiver, der åbner sig her, specielt sammenlignet med, at man på nordisk plan ikke kan få toget til Malmø til at køre ret-